

Jeg er selv Forslagsstiller som Mindretal i Udvalget, og det er navnlig med Hensyn til Oversvrighederne, og gjælder her om Amtmandsgaarden ved Ringkjøbing. Denne Gaard er for endeel Aar siden under visse bestemte Betingelser overladt Amtmanden til Brug med den Forpligtelse, at han skulde holde Bygningerne vedlige; paa denne Betingelse har han indgaaet en vis Forpagtningscontract med Hensyn til Jorden. Nu gaaer Indstillingen fra Ministeriet, som Udvalgets Fleertal har tiltraadt, ud paa, at denne Bortforpagtning af Jorderne skulde tages som Regel for den Afslutning, som skulde finde Sted imellem ham og Statskassen, Jorderne angaaende, og saa skulde han indtræde i den fulde Berettigelse til at faae sine Bygninger vedligeholdte af Staten. Jeg siger nu, at dette ikke kan være rigtigt, enten maa en Contract fra en tidligere Tid opretholdes, og saa beholder han som hidtil sine Jorder, og holder selv sine Bygninger vedlige, eller en ny Tingenes Tilstand maa indtræde, og saa bliver Statskassen Herre over Jorden og Gaarden, gjør med dem, hvad den vil, og overtager Vedligeholdelsen af Amtmandsboligen; det er ikke rigtigt, at han har begge Fordele. Jeg har derfor ikke kunnet slutte mig til Fleertallet; det er i sig selv ikke nogen stor Sag, men det forekommer mig, som om Regjeringen har betraadt en gal Vej i den Retning. Det er vigtigt ved enhver Leilighed at gjøre Regjeringen opmærksom paa, at den ikke alene skal sørge for sine Undergivnes Fordeel paa Statskassens Regning, men at den ogsaa skal forsvare Statskassen, hvor der er Anledning dertil.

Jeg kommer nu til det større Spørgsmaal, der er rejst af et æret Medlem her bagved mig (Wille). Han endte sit Foredrag med at sige, at mine Bestræbelser i denne Retning omtrent kunde betegnes saaledes: Jeg arbejdede for at bringe Folkethinget til at gjøre sin Villie gjældende over Finantsloven, for at Finantsudvalget kunde komme til at gjøre sin Villie gjældende over Folkethinget, og jeg kom til at gjøre min Villie gjældende over Finantsudvalget, saa at det altsaa blev mig, der kom til at gjøre min Villie gjældende over Folkethinget, gennem Folkethinget over Finantsloven;

og derved over det andet Thing og over Regjeringen. Ja, det var smukt, om det kunde lykkes mig, det var meget heldigt, og det vilde maaskee især være heldigt for Finantsloven, men det er ikke det, der er det Vigtige deri. Hele den ærede Rigsdagsmands Bestrævelse ligger opsamlet i een Ting, idet han navnlig har den Overbeviisning, som ved mangen en Leilighed har været lagt for Dagen, at naar han kunde tilintetgjøre min og et Par andre Mænds Betydning, skulde han derved faae tilintetgjort hele det Parti, som han Maringer itærf har forfulgt paa den dristigste Maade (Hør! Hør! Wille: Hør!). Ja, hør det og læg Mærke dertil, hold fast paa det, ikke fordi det er saa, thi jeg har ikke den Betydning, men fordi det viser tydeligt, at man forsøger ethvert Middel, forsøger, hvor man kan, at bringe Følelsen i Bevægelse, for at ramme det, man troer, man skal knække. Vær forsigtig, naar De høre det ærede Medlem, husk, at der bag ved ham altid ligger det Partiformaal at drive de saakaldte Ubanne ud af denne Sal (Wille: Nei, det er ikke sandt! — Kjær: Jo, Transskriberne!). Det er gaaet saaledes frem, at det først offentlig maa kaldes tilbage, og naar det ærede Medlem (Wille) her siger, at det ikke er sandt, saa tager jeg det som Beviis for, at det, han tidligere har gjort i denne Retning, ikke har været sandt (Wille: Det er uberettiget!). Det ærede Medlem kan ikke klage over, at der fra min Side kommer Udtalelser, som ramme ham, thi han har stillet mig op (Jacobsen: Maa jeg bede om Ordet!). Jeg skal nu forlade dette, trøstende de Herrer med, hvad Ingen veed bedre end det ærede Medlem, der i dette Dieblis begjærede Ordet, at jeg Ingen behersker (Jacobsen: Nei!). Nei, men jeg mener kun, at en saa fast Mand, der veed saa godt, hvad han vil og hvad han gjør, veed saagodtsom nogen Anden, at jeg i de Forhold, hvori vi her staae sammen og mod hinanden, gjør min Mening gjældende, saa godt jeg kan, men at jeg ikke har udøvet eller søgt for mig selv at udøve noget Herredømme af den Art. Det er en meget vanskelig Sag bestandig at komme tilbage paa den samme Gjenstand, men det ligger jo i Tingenes Natur; naar unge Mænd og nye Medlemmer træde herind